בסוד שיח

ישנכר וזבולון

רב יישוב, כרגע בהתגרבות בגלל שיבושי החיים היומיים כאן, נתון במצוקה קיומית. מחפש שותף להסכם "ישנכר וזבולון"
נא לפנות (בכל שעה): ש. שיף 09-7604728

שימרו על העיניים

(מדינה חולת זיהמה)

נתחיל בפישפוש. חשוב עיניים יודע היה מדינה, לא יודע, שכבר הרשאי הרשאי הטיף גם לשמירת העיניים מפגיעות אפשריות. וכך כתב אחד הפציינטים שלו: "יפה מאוד", והשיב בהסכמה חשב העיניים כשהוא נותן פתרונות בחדר, "היזהר לבלי לגרוק מכל סיום על מה שלא צריך. אני חושב עיניים סקנדיי זה וחק מלהסיף מאוד. טוב, עלי להעיד לך שגם מבחינה רפואית אין הדבר כריא לעין. רע לך, העין נוצרה לשמש את נרכיו הנרמלים של האדם. באופן חפרנו העין מסטרוקטורה הכמעיית הזאת ומעלה ביחידי יצר חלי ניים – היא חלולת ונפרשת עד כדי רעקבן פניניה בה עיף העין מכמים לשתן טיפוח לנטייתו השלה של הגוף – היא מאבדת את הצרק העילאי אשר אינכר שפנו נפלאות זה מכחך בו. רשה הכר, באים אלי לקופות מחנים ושכבות שנים, אינני שואל אותם על השקפר תיהם הפוליטיות. טוב, ישנם סקרים שאני משתמם לראות עיניים כאלה אשר הקרטונות סקטים משתקף בהם, הן מתנבאות כשמעבי בדולה מאוד אופטן בחדר. בבית העין כאילו מכולה בפיזיות אפיליות: היינו אומר נסיבות. עם אנשים אלה נבנסתי בשיחה עד שפר כבפני כי הללו יודעים סוד השמיות על זך שליטתן של העיניים והשדות האחרן.

וזו רק חלק מדברי הרשא שנטשטי ב"מאוזנים" לפני כעשר שנים.

נזכרתי בדשא הזה וכרגיים הצחיק האם נעשה אר פעם סקר עיניים במדינת ישראל ודשו פניותיהן. וכלי כך למען יידעו עיניים "שריטה" (שריטה מגודים), הר מין אגאל והכרות המפעילות מנרעי אינטרנט, נתנים על סדר הדפיסות של הישראלי בגליונות לאפרים השונים. והדבר ניתן לכריכה עליפי "מילת הפשף", והצה והתגובות לפכיכם 25'26 הראשונים בחדש הר ודיק:

ב"הארץ" נרשמו הנתונים כדלהלן: 610,873 אלף (נסקום הראשון) והפש סקם 202,952 והפש SEX בכאוזניות לסניחות) שליפי נוגל (134,131) הפדרי זה נוגע, משותק, עדין הילדים, חפת, אנר, הפיר שלנו, תפת, רכבת ישראל, ICQ, נרבי, פלאפון, נדשים, בר כות, פלדיסינסר, ארץ נפדרת, הכדיות, הום, עבת, סקם ישראלי, סלקום, בנק הפעלים ושיחלנו נפצדרת, בשעות הפש, בנב שפנ עם 5536 הפשתים.

ב"נענע" וב"YNET" אין מספרים אבל יש רשדנ. הבה 20 הראשונים בשניהם:

נפשטי סקם, SEX, נוגל, הארה, עדין הילדים, פפ הפקים, חפת, פרה פרק, חפת, הפדרים, אנר, פלאפון, נרבי, לילה, ICQ, שיחנים, נרפנת, הום, שלום הסקם של עבת הפלקום.

YNET: הפתיה – בסקום הראשון נוגל הפדרי סקם, הארה, עדין הילדים, דפי הבר, 144, חפת, נפנע, רכבת ישראל, פפדרי, אנר, הום, SEX, פלאפון, חדר שים, ארץ נפדרת, חפת, סלקום, נרבי, רכבת.

מדינה חולה, ולא יהיה אם חשפי העיניים בישראל יגבו לאמת את הנתונות מחקרי של הדשא הדדיפי וכ עקבות כך יפיפ ביזה רפיה.

והיו חברים גם בשעה הקשה

דבנה הסטרים ניקפא ליד מיטתו של פרופ' אבנר חי שאקי וכבדו רב הלקן לו, ולא שכחו את אשתו נחמה יעד, שהיתה יד ימינו ממש בכל עניין הדפי.

קטע עצוב מאוד הוזה פרופ' שאקי בהקשתו הפר לישיות כאשר יד נפלטה ביקשה לכתוב בעיניני פפר הות שהיו בשליטתו. זמן רב עבר עד שהנכתה התמודנו והיפים הפלה לא יפכתב מכבי הפשפט. בשיחה מאוד אינטימית העזיה פרופ' שאקי כי נפגע עמוקות מכך שהקשפה הזאת נפלטה כל הפברים, כל היידים וכל אותם אלה שהיפש את קידמתו כאשר יפב על כס הפיזיות ושקר הכות, היו הכנדים שכעשיו נאכנים כמי נתן נתנאן ("טפ"), יצחק הלכנן (עיתונאי, כפר נבע") ושר אחר שעליו אני מבקש לשפר כאן מבלי רשותו.

בשל "נסיבות ביטחוניות" נקשרה ידידות ביני לבין פר יעקב נאדוני ומבשרת הישנב, "פשיב" וכ') שלא היתה תלויה בשום דבר. פתם ידידות. באפר הימים צ' לנגל הפלאן בביתי ובעבדת השני של הפ נפסק שלו של פר נאדוני. "תעשה לי טובה אם אתה יכול, קפרץ אלי בכשיר". קפצתי. בזדר עבדתו יפב נאדוני, פתוח ונרגש, וביקש ממני בקשה בנועה: "אני מביר את שאר קי. נשמה טובה. יודדים לחיות. אני חייב לדעת מי הפר נחול הזה או המנחולים האלה. איש אינו יודע על השיחה ביניכו ואני מבקש ממך". קשיש לא יידע. תעשה לי טובה ותבדוק באופציות משרד הפידות אפין והנון מה בעצם הדפים מדידה ואני מחזיר אותך שלא תפצר הלו מילה אחת ולו רמז אחד לשאקי". פר נאדוני היה פפ רעה על השולחן ואני פניתי לדדכי ושלאתי את שלי ואחו. ליחיתי את האפידה בכל שלביה הרגשתיה לא היו מפתיעות ביותר. לא פר נאדוני ולא אנשי עסיו שיפש אישים באינטרנציה שנחשפה וגם גם שהבל כבר היה "לאפר מעשה". לא יזיק לאחדם אנשים שאי פם מניים על עיתון "הפשפר", אם יעלו אל קברי של פרופ' שאקי ויבקשו את סליחתו ודשים לכך עשה אנשים. וידע גם יד פרופ' שאקי, פי היו אלה שהפ עניינו בשלישות עד הסוף, פתי כבר יוצא נגדו כתב הפשפט.

כאב מאוד לזכרי הכאבים, שידש בשלב פשים לפרי כי אין כל כוונה להפמידו לדין, על המחבת בפר רשם החשלשה של היידע הפשפטי למפעלה רזה.

באחדם ימים, קידב לאחדני, והאלה לבנסם בבוש הפר והלה השיחה שביניהם אחרי אל פרופ.

היו פרקים נוזיי פרחיפים ממש. אחדם קטנים שכין חברי לדכי. בין פרופ' שאקי לבין הדבי פלחבריך ר"ב בע"מ, בלירנדי, נפשוב גם על אלה, יש להניח כי כ"כפר וכ"ר של השכנת הקהילה הפיזית.

"חזור תיכף ומיד"

באפדינה יצאו לאור במהדורה מפדשת וחדשה בעל "שדיני אש" על השים, שלא הוא ועד"ל ר' יחזקאל יעקב "יחבנבג וצ"ל.

"למדתי המשנתן המאוכזב של "גברי" ויחבנבג, וגב אברהם אבא ויבנוחם שלוים"א, שיפש על מלאכת פידשים עדיפו וכפביו של הגרי"ז ויחבנבג ויפו נשריה להוציא לאור את שלוש יחידי תלמידיו של ר' יפראל סלנטר זצ"ל, הגרי"ב נפ תלי אנשטרדם וצ"ל, וה"כאב" ראש הישיבה, ר' נתן צבי פינקל, וצ"ל, מנגד "ה מכאן מסלבידקה") קבע לי תכריתא עם הגרי"ז לשעות הוזנו נפ בעיר. וכך כתב הגרי"ז:

"...קבלה הזענו לך נשולי מרנו רבי יפראל סלנט, לכלשד בכל מנגשיו בשני קצות הישוב, ונהנו היה לנשמי שפר זה בתכריתא לשם פלשלושעות העניינים בעפשת וביקש לשם כך את ה"כאב" מסלבודקה לבוא לי בוד מהלמידי חי שיכה, זה היה נחשב לזכות גדולה ונם לכבוד רב. לשמחתי הגדולה נוד בי ה"פ בא"י ולא יודע אוד להפקיד האני נשר"ת. לא יזעתי נפשי מראותי וקן נדול זה נוהג בי מנהג תלמיד לרב, לא הניח לי בשום אופן לשדוא וכלשהיה מוכן לזביא שפר לשם עיון מאחרו הנפשים היה שורה בעצמו, ושמשם על השולם ומשיש לי את הספר המבוקש. אוד הלימוד היה מדהים לי במיוחדות יתרה ובהנאת עזרה על התעלית הלימודית שהנאלתי לן, וקף היה שלוח אותי בכאתי מביתו. להעמנה במהדורה נוספת לדבר נדיר ויקר".

שקידתו, התמדתו ויגיעה מופרזה של הרב ויחבנבג הוי לשם דבר. כל כלו היה שקוע בלימוד ושכחה שלום ושלחנו. לפעמים נהם הרבר ששכח להתפלל תפילת מנחה. הרבר העיק עליו, והלך לו נפלא לבקש תיקון על כך, וכה היה מספר:

"שנים אחדות שאלתי אותו פעם ר' נפלא) למה לי קנה ומכולה נבר השכחה. מה אדוה שוכח, שאלני. עניתי: אני שוכח לפעמים להתפלל מנחה. בעין בי שתי עיניים תמימות ומבטא הי כ"כ איתם הכבר בפרדם לנבדי שיכה אחה להתפלל או רק בביהד אחה שיכה להתפללו מיהד אחר מיהדתי לעצמי. אני רק שיכה להתפלל בביהד – ניהנע קצת הנפה שיכה עצמך להתפלל תעיר בישיבה. באתי והתעוררתי בפני ה"כאב" על כך. נשר בי ה"כאב" ואמר לי: שוך חן הניית רעיון של אדם נדול יצריך. לך לר' נפלאי תיכף ומיד ואמור. ויהיכתי בכל עוז פרוב מאוד מבכאב של ר' נפלאי כשיעשעך שלא אזכירך את כל הענין. אבל ה"כאב" נזר עלי שבקש לא אצייה לו, אפחי לי לחיים על מצות ניחם. קיבלתי את הדבר ובלתי אפשי בלבי את ה"כאב" ונפלאי והלכתי לר' נפלאי היתה אדרבה מחלך של שמחת הנפש בדרך משלנה. בפים הנפיה מפוך לפתח ניחם, והיבבי הלפיד מרשיפה הכתי בך שהו של ה"כאב" שנאמר מיד. אפחי לו: הפנין שי שכחתי את כבר הפלתי שי הלום. אפר לי: לא, ה"כאב" ביקש שתיקף הדר הנפה. קיבלתי את הנפר ואמרתי. כשכחתי את ה"כאב" אפר לי: לא הניחו לפנים לך אחות פעם ואין ראוי לנפתך ולעפה מפך את ההכת השיך, ואבהת שיהיה אחרת בתוך הפרטיות נפש בלכת - אני רי נפפך". הגרי"ז היה מפרים ש' ואחת רבך מפיכך של מי מדיקה.

דדשה אחת שבשה הרב יצחק סרצקי בלפי מרשמי "הפשפ הפשפי" בישיבת "כנסת ישראל" ניהא סלבודקה, מתאר הגרי"ז בניפוח פרשה

"זה היה ביו"ב האחרון סדם עלותו לצי". ריב"ב יצא ישיבת שיעי בחילנה לשם הכבת עליית ובא לסלבודקה כדי לשמע דדשותיו בישיבת כנסת ישראל בימים הנוראים. עמוד בטליתו ובאדיתו ותלבנה (קיטל) עמד על הבימה כשכל נשי דעך מפחד ויראה. ויהי, הוא, נבהו, ופיו פשלהבה, פרוב הפחדן של מעבר סקים. פרוב בפחדן אל השליבנו לעיל וקבה בבלהל. פחזו אל העמנה. הפשיל משל לחיילים שבראש מעבדות הצבא לזוע"ל הפיפות, הפחדן הפחד שיפשל על המשתמפים מעבדות הצבא פרידשדים. כשבר שמדות בשנים עם פלך אדש והציב כדו וביניה לבדוקם, בעבר פישבו ושלאו את עבדדם בצבא. והנה, בא היהל וזן חש כדו וביקש ליהנות מעיניהן פלך ו והביע נפשתו לעך בדר בצבא, אבל הפקידים המנדים שהחפלל בפיף השפות פרישה, לקנו לו תר פדה כלך לך, הנר נבר לא יצלח לכל פלאכה. בשביעי פילים אלה הפעלף הרב בפעם נפל ארצה פדם בבי ונוח. בשבדיחוף אליו פנה להלפידי הישיבה בקול תחנונים אדוים יקרים ובשאנה פרישדי פרישדי(נו) הנבה אנשים אשר שים, בעירי השנים ושלאו כזה ויש בידכם לעלות לפדיפה נבוהה, רק בדיקים אתם לדפס על הזמן היקר מכל יקר ולהשתפש בו לפדרי עליהן השפילות. שלו נפפק ונעבק פרפפתיו, ושב פנה אליהן בפחוק קלה: אדוים יקרים, חשו נא על אדם וקן שהעביד זמנו לקפלה והביע לביל "שכחתי" לו יצלה לכל פלאכה. הפשיפ נא עמי בתשובה לאבדיהפנים, ושב הפר בשלו הביים הביעון שפנה פנבב בליות ולב על הפפוק אל השליבנו לעיל וקבה.

"את הדשפ אין לתאר בדברים. הדבשנו כאלו דים השפלי עבר כשכחו ולא קבה נבו דיה חיים. יזעבו מי הפתינו אליהן, נפון קיבפן, שכולו אפר קדושה ופהדה, אדש שלא הפפיק פשכחנו אף רבע אפר שלא שה פיפיי שיחה בפלה – והנה פתנבב בדפצות שלא יבא יהר ופעב כלפי אביו שבשפים.

"כפחפני, שפי שלא יבה לפפיע דישה פעין פ של הרב כלפי, אדש יפיע פעבה של הליזה דחית אכזיתית. לפעפים אני פדפיפ בלבי, כי אין פרך בפר כזאת לפפיפות זאת. הדיה דחית השפילות שפיה בלב נפפש היא השכחה הזי הר בדיקה והחזר קשכבתו".

schillo@013.net.il